

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
 27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ. Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ βασιλεία τῆς Ἑστίας. — Ὁ Εὐριπίδης κρινόμενος ἀπὸ Ἑλληνίδα (ὑπὸ Δος Καλλιρῆς Ἀδαμιάδου). — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Λαμαρτίνου (ὑπὸ Δος Φανῆς). — Κυρία προσωπογράφος γυναικῶν (μετάφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν: Τὸ λεξικὸν τῆς Λουκίας. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ συνάντησις τῆς Βύτυχίας (κατὰ τὸ Γερμανικὸν ὑπὸ Δος Μαρίας Πινέλλη).

Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ἡ φύσις ἐφέτος εἶχε λησμονήσει, φαίνεται, νὰ ξεσχίση τὰ θερινὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου της. Καὶ δι' αὐτὸ, τὸ θέρος παρετάθη ἐξ μῆνης σχεδὸν καὶ ὁ χειμὼν ἔκαμεν ἀπὸ προχθὲς τὴν ἐμφάνισίν του κάπως ἀποτόμως, χωρὶς νὰ μᾶς ἀνγγεληθῇ ἀπὸ τὸ φθινόπωρον, τὸ ὅποιον ἄλλοτε προετοιμάζει τὸν δρόμον του.

Ἡ γῆ δι' αὐτὸ τὸν ὑποδέχεται καταπράσινη, με ἔνδυμα ἐντελῶς ἀνοιξιότικο, τὰ δένδρα με θαλλερὰ καὶ πλούσια φυλλώματα καὶ αἱ κυρίαί με φορέματα διαφανῆ. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ σπῆτια δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐνδυθοῦν, νὰ σκεπασθοῦν, νὰ σκορπίσουν τὴν ιδέαν τοῦ θάλπου καὶ τῆς περισυλλογῆς γύρω των.

Οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἠρέσκοντο εἰς τὴν ὥραϊαν αὐτὴν παράτασιν τοῦ θέρους καὶ ἀμέριμοι διὰ τὴν ἐπαύριον ἀπελάμβανον τὸ θάλπος καὶ τὰς ἀκτινοβόλους καὶ χρυσοῦς δύσεις, με τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος ἐσημείωνε τὴν ἀφίξιν καὶ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἄλλὰ μία ἀπότομος ἀφύπνισις ταραχωδῶν βορεινῶν στοιχείων καὶ ἰδοὺ αἱ ὠραῖαι καὶ ροδόχρσοι ὄψασαι ἐξάφηναι

ζόμεναι, ἰδοὺ συνοδεῖται φαισκοτείνων πέπλων ἐξαπλούμεναι εἰς τὸν διαυγῆ ὡς κρύσταλλον ὀρίζοντα, ἰδοὺ τὰ θαλλερὰ δένδρα κατακαμβανόμενα ἀπὸ σπασμούς καὶ ἐπιληπτικούς τιναγμούς, ἰδοὺ τὰ φύλλα των κλονιζόμενα καὶ ὠχρῶντα.

Ἡ θάλασσα, ἕνας ὑελοπίνναξ, ζωγραφισμένος ἐπάνω με λυματισμούς ἀκουαρέλας τεχνητῆς, μέσα εἰς τὸν ὅποιον ἐκαθρεπτίζοντο ἕως προχθὲς ὅλα τὰ χρυσοῦ ἀραβουργήματα, τὰ ὅποια ἀδέσποτα ἐκυλίοντο δῦω τῶρα κατὰ σειρὰν μῆνας εἰς τὸ γαλανὸν ἄπειρον, ἡ θάλασσα, με τὸ αἰφνίδιον σκοτός τὸ ὅποιον σκορπίζεται γύρω της, θυμόνει, καὶ συντρίβει ἀνηλεῶς τὸ κρυστάλλινον σκέπασμά της.

Τὴν ἡρεμίαν καὶ ἡσυχίαν τῆς χθὲς διαδέχεται μία τρικυμία καὶ μία ταραχὴ φοβερά, ἡ ὁποία ξεσπᾷ εἰς ῥόγχους ἀγρίας ἀγωνίας, εἰς τιναγμούς ὑστερικούς, ἀπειλοῦντας νὰ συντρίψουν, νὰ καταστρέψουν, νὰ καταβροχθίσουν τὸ πᾶν. Κάθε κύμα, καθὼς φέρεται πρὸς τὴν ἀκτὴν με ὀργὴν, με βίαν, με θόρυβον, φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ ἄγριον θηρίον, τὸ ὅποιον συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του, τρέχει, ὠρύεται εἰς μίαν ἀπεγνωσμένην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του ἔφοδον. Καὶ δὲν ἔρχεται μόνον του, ἀλλ' εἰς πυκνάς λεγεῶνας, ἀλλ' ἀκολουθοῦμενον ἀπὸ μυριάδας ὅλας, αἱ ὁποῖαι, ὅσον ἔρχονται ἀπὸ μακρύτερα, τόσον εἶναι ἀγριώτεροι καὶ ὀρμητικώτεροι, τόσον μεταβάλλονται εἰς πελώρια καὶ ἀφρίζοντα στόματα καταστροφῆς.

Ἦύρω τὰ βουνά, με τὸν Ὑμηττόν, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει ἕως χθὲς ἕνα μενεξεδένιον βραχίονα περὶ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν δύσιν ἐσκεπάζετο με χρυσοροδίνας γάξες, σκυθρωπάζουσι τῶρα καὶ αὐτὰ καὶ γίνονται σκοτεινά, ἄγρια, ἀπειλητικά. Ὅλον τὸ κάλλος τῶν ἀπαλῶν γραμμῶν των, ὅλοι οἱ μαλακοὶ κυματισμοὶ των, ὅλα τὰ μειδιάματά των ἔσβυσαν, ἐξηφανίσθησαν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς ἀτ-

μούς, οι οποίοι τα έχωριταν από τον ήλιον, τον μεγάλον ζωγράφον και εξωραϊστήν των.

Η φύσις όργίζεται, και ό άνθρωπος άπειλείται, φοβείται, κρύπτεται. Το άπειρον, το όποιον τον έμáγευε χθές, δέν τον ένδιαφέρει σήμερα, διότι εις αυτό δέν βλέπει πλέον των ώραιον και μαγευτικόν σύντροφον της ψυχής του, άλλα ένα έχθρόν μυστικόν, άγριον, ό όποιος τον πολεμεί με όπλα έπικίνδυνα και κατά του όποιου πρέπει να άμύνεται διαρκώς.

Δι' αυτό τα κάλλη και τάς γοητείας της φύσεως διαδέχεται τώρα το θάλαπος και ή γοητεία της έστίας. Αυτή θα συγκεντρώση περί τάς θαλπεράς ακτινάς της την οικογένειαν όλην, τους φίλους, τους ξένους και τους δυστυχείς.

Οι άρχαίοι είχαν πολύ δίκαιον να την θεοποιούν και να θέτουν τάς άγνωτέρας παρθένους των ιερείας και διακονίσσας της. Η έστία μάς περιθάλλει, όταν ή φύσις μάς πολεμεί. Η έστία συνεχίζει εις στενόν και περιωρισμένον κύκλον την ώραίαν και φωτεινήν ποιήσιν, την όποιαν ό ήλιος έσκόρπιζεν εις τό άπειρον. Η έστία γίνεται τώρα ό σύντροφος και ό παρηγόρος των μελαγχολικόν ήμερών και των μακρών και άτελειώτων νυκτών.

Αί γυναίκες, αι παρθένοι, ιδού αι ιέρειαι της έστίας, ιδού αι βασιλίσσαι και αι ποιήτριαι, από την έμπνευσιν και αντίληψιν των όποιων φωτίζεται τώρα ό βωμός της Έστίας, και καλύπτεται και εξωραίζεται το πλαίσιον, το όποιον την περιβάλλει. Και απαιτείται μεγάλη δεξιότης και μεγάλη ποιητική αντίληψις, όπως ή ζωή, ή κλεισμένη του χειμῶνος αντικακτοσήση την ώραίαν ζωήν του ύπαίθρου με τον πλοῦτον και την ποικιλίαν των εικόνων της.

Ίδου διατί αι γυναίκες έπροικίσθησαν εξαιρετικώς από την φύσιν με ένστικτον ποιητικόν, με ευαισθησίαν και λεπτότητα εις απομίμησιν κάθε ώραιότητος, εις επινόησιν κάθε μέσου ψυχγωγικού, το όποιον καλλύνει ή αγάπη και φωτίζει ή στοργή. Ίδου διατί ή γυναικεία ψυχή έχει ανεπτυγμένον το αίσθημα της αυταπαρηγήσεως και του φιλαλληλισμού τόσο, ώστε από αυτό να άντλή την δύναμιν και την ύπομονήν, όχι μόνον να γεννή και άντραφέη και μεγαλόνη την ανθρωπότητα, άλλα να εξωραίξη και την ζωήν και να άνακουφίξη από κάθε πόνον και από κάθε οδύνην.

Ίέρεια αυτή της Έστίας, συνεχίζει το μέγα έργον της μάκρας και δημιουργού φύσεως, εις τον μικρόν κύκλον του οικου, εις τον όποιον γίνεται ή ή δημιουργός της χαρής ή ό παράγων της καταστροφής και του δλέθρου.

Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ΚΡΙΝΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΦΙΛΟΛΟΓΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Β'.

Οι κριταί του θεάτρου, οι όποιοι φαίνεται ήσαν ένα είδος Λασσαννείου διαγωνισμού, κατεδίωξαν άνηλεώς τον Ευριπίδην. Αι άποτυχία έπιπτον ή μία μετά την άλλην ως κυπημάτα ροπαλού επί της κεφαλής του, άλλ' εάν υπάρχη τι δυνάμενον να πείση ήμας ότι ήτο μεγαλοφυία ό Ευριπίδης, ήτο ή άδικαφορία αυτού προς την κοινήν γνώμην. υπήρξεν άδιάφορος

όταν οι Άθηναίοι τον κατεδίωκαν, άδιάφορος και όταν τυφλοί εξ ένθουσιασμού έσύραντο πρό των ποδών του. Όπως άνέλαιβε να οδηγής τον βίον των συγχρόνων του και να καθορίση τον σκοπόν του τοιουτοτρόπως και εις το έργον του προσπαθει να δώση την σφραγίδα αυτής της ζωής. Το έργον του δέν είνε κομφοτέχνημα· είνε ή ζωή, ή οποία διέρχεται πρό των όφθαλμών μας και δίδει την φοικιασιν κόσμου έμφύχου, κόσμου όργανικού. Οι ήρώές του δέν είνε σύμβολα, είνε πρόσωπα έμφυγα, τα όποια λέγουν τους άληθινούς των πόνους και τάς άληθινάς των χαράς, είνε οι φίλοι μας, οι άδελφοί μας, ήμεεις αυτοί, είνε τα μάλλον κεκρυμμένα μυστήρια της ανθρωπίνης καρδιάς, ή ανθρωπίνη ψυχή, ή οποία λαμβάνει σάρκα και όστα και παρίσταται όρατή πρό των όφθαλμών μας. Διότι ή παρατήρησις του Ευριπίδου είνε όρθή και βαθεΐα, αποκλύπτουσα τάς άδυναμίας της ταπεινότητος.

Η τέχνη του είνε ζωσα άλήθεια, περιφρονοῦσα τους συνδυασμούς και αφίνουσα τον ροῦν ελεύθερον εις τα ανθρωπικα. Εις τάς άπλουστάτας συνθήκας της οικογενειακής ζωής γνωρίζει να εύρίσκη τάς αντιθέσεις, το τραγικόν, το φοικώδες.

Ας ένθυμηθώμεν την χαριτωμένην σκηνήν της Ίφιγενείας, κατά την όποιαν ή Κλυταιμνήστρα κατέρχεται εκ του άρματος· είνε σκηνή οικογενειακή έντελής. Η Κλυταιμνήστρα προσέχει να καταδιβάσουσ όλα τα πράγματα από την άμαξαν, προσκαλεί τάς δούλας να λάθωσιν εις τάς χειράς των την Ίφιγένειαν, αυτή ή ίδια ζητεί να την βοηθήση να κατέλθη και λαμβάνει εις τάς χειράς της τον μικρόν Όρέστην, ό όποιος άπεκουμήθη κατάκοτος εκ της οδοπορίας· θα ένομιζέ τις ότι άκούει σύγχρονον οικοδέσποιναν, επιστρέφουσαν εκ του ταξιδίου. Και όμως μυστική φρίκη πληροῦ από αγωνίαν την οικογενειακήν αυτήν σκηνήν. Η Ίφιγένεια ήλθε να εύρη τον θάνατον εις την Αϋλίδα, το άσμα αυτό την έδηγεΐ εις το χειλος του τάφου, ή μάχαιρα κρύπτεται υπό τον νυμφικόν πέπλον, ό όποιος επισείόμενος μακρόθεν ως δολερόν σύνθημα την είλκυσεν εκ του γυναικωνίτου του Άργους εις τον αίμωσταγή βωμόν του Κάλλχωντος. Και είνε όμοιον με την σκηνήν αυτήν όλόκληρον το θεάτρον του Ευριπίδου. Τίποτε το ύπερβολικόν, το φοικώδες· τα πάντα άπλά, απέριττα, άλλα δια να άντηχήση υπό το άπλοῦν αυτό ζωντανότερα και συγκινητικώτερα ή κρυγή της ανθρωπίνης καρδιάς, ή οποία χάνεται εις το τερατώδες του Αισχύλου. Παρβάλλετε τάς Εϋμενίδας του Αισχύλου προς τον Όρέστην του Ευριπίδου· εκεί αι Εϋμενίδες κατεδιώκουσιν τον Όρέστην, ό Απόλλων και ή Άθηνα κατεβαίνουσιν εκ του Ούρανοσ δια να τον σώσουσ. Την φρίκην του ξδου, το μεγαλειον του Όλύμπου συνήνωσεν ό μέγας ποιητής δια να καταστήση φοβερώτερον το δράμα του. Πόσον είνε άπλουστερα ή σκηνή του Ευριπίδου· έν δωμάτιον άσθενούς εις το όποιον έλαφρά, γλυκεΐα ως σύγχρονος άδελφή του Έλέουσ, εισέρχεται ή Ήλέκτρα δια να πάρηγορηση τον πάσχοντα άδελφόν· ό Όρέστης έξυπνή εκ του ληθάργου, εις τον όποιον έβυθίσθη μετά την έξαψιν και αυτή τον περιποιείται, άνακουφίζει το σῶμα του σφογγίζει τους άφροῦσ από το στόμα και από τα μάτια, προσπαθει με λόγους γλυκεΐς να χύση βέλσαμον εις την ψυχήν του. Και έπειτα, όταν οι Άργεΐοι έπιθυμοῦσ τον θά-

νατόν του, θέλει να αποθάνη μετ' αυτού όμοῦ μετὰ του Πυλάδου. Οι άνθρωποι θα ίκανοποιήσωσιν τον Όρέστην δια την άδικίαν, την όποιαν του έχαμαν οι Θεοί. Το πρόβλημα της έξαγνήσεως, το όποιον ό Αισχύλος προσκαλεί ούρανίους και καταχθονίους Θεοῦσ δια να το λύσωσιν, το λύει ό Ευριπίδης άπλουστάτα δια της αγάπης· διότι έννοεί ότι αυτή είνε ή θεότης, ή οποία έχει την δύναμιν τα πάντα να έξαγνήξη.

Και έπειδή δέν μάς κουράζει ή πτήσις αυτή άνά τον Έλικώνα δυνάμεθα να εύρωμεν εις πλείστα δράματα του Ευριπίδου τον συνδυασμόν αυτόν πιστοτάτου ρεαλισμού και μεγάλης δραματικής δυνάμεως.

Η Άνδρομάχη, επί παραδείγματι, είνε το ρεαλιστικώτατον, άλλα και το παθητικώτατον των δραμάτων του. Μεταξὺ αυτής και της Άνδρομάχης του Ρακίνα ή αντίθεσις είνε καταφανής. Η τελευταία αυτή είνε βασιλίσσα, άγνή, σεβομένη έαυτήν και απολαύουσα του σεβασμού όλων. Η Άνδρομάχη του Ευριπίδου είνε δούλη, τίποτε άλλο παρὰ δούλη. Το μεγάλο όνομα της χρησιμευει μόνον να κάμη άπαισιώτερον το παρόν της. Δέν έχει το μεγαλειον της βασιλίσσης, δέν έχει και την αξιοπρέπειαν της γυναικός, είνε ή μητέρα άπλωσ, ή λέαινα, ή οποία δέν αφίνει να αρπάσουσ το παιδί της. Εν τη παντοδυναμία του φιλοσοφικού αυτού πνεύματος έννόησεν ό Ευριπίδης ότι το μεγαλειον της μητρικής στοργής της θα έγίνετο καταφανεστερον, εάν την άπεγύμνου πάσης άλλης άρετής. Η σκηνή κατά την όποιαν, μη δυνάμενη να σώση το παιδί της, αποφασίζει να αποθάνη μετ' αυτού και του λέγει ότι θα είνε γλυκός ό θάνατος, αφού θα έχη δια τάφον το σῶμα του, είνε σκηνή κατά την όποιαν ζωή και τέχνη ήνωθησαν και εξήνητησαν ό τι άμφοτέροι έχουν τραγικώτερον. Και εάν υπάρχη τις ψέγων τον Ευριπίδην δια το δράμα αυτό, τοῦτο σημαίνει ότι δέν ήνώησε το πάθος, ούτε δύναται να το έννοήση. Πολλοί έψεξαν τον Ευριπίδην ότι ένέδυσε με ράκη την Άνδρομάχην, άντι της πορφύρας· άλλ' ήτο Ευριπίδης, δηλ. μεγαλοφυέστερος των κριτών του και ήνωησεν ότι ή ανθρωπίνη καρδία υπό τα ράκη ως και υπό την πορφύρα είνε πηγή πόνου ανεξάντλητος άρα και μεγαλειού.

Η μεγάλη ρεαλιστική δύναμις του Ευριπίδου φαίνεται εις τον Ηρακλέα μαινόμενον. Η περιγραφή της μανίας του Ηρακλέουσ αποδεικνύει τον Ευριπίδην Ίπποκράτην της τραγωδίας. Ο Σαΐκσπην, ό όποιος τσακάς περιγράφει την μανίαν, ό Ibsen δέν μάς έδωκαν φοβερωτέραν εικόνα· ό Βασιλεῦσ Αήρ πλανώμενος εν τῶ μέσω του σκότους της βραχίς και των κεραυνῶν, ό Όσβάλδος των βρυκολάκων βίπτων εν τῶ μέσω της λάμψεως της Ηούσ την άπαισίαν κρυγήν της παρρηφροσύνης του, είνε ολιγώτερον φοβεροῦ του Ηρακλέουσ, φονεύοντος τα τέχνα του. Εικόνες πάλλουσαι εκ της ζωής, αι όποιαι προεκτείουσι μέχρις ήμῶν την λάμπιν του άρχαίου κόσμου, ένῶ συγχρόνως αποκαλύπτουσι τάς μυστικώτερας πτυχάς της καρδιάς. Ουδεμία εκδήλωσις αυτής του είνε ξένη. Όλη ή διαφορά του πάθους από της τραχυτάτης όργης μέχρι της τρυφερωτάτης συγκινήσεως διέρχεται δια των δραμάτων του, εις την παράκλησιν της Ίφιγενείας προς τον Άγαμέμνονα, ό πόθος της ζωής τρέμει εις κάθε φράσιν της, ή άνάμνησις

του ήσυχου βίου του Άργους, του ώραίου φωτός, το όποιον πρόκειται να εξαταλείψη, την κάμνον να προσηλωταί περιπαθέστερον εις την ζωήν. Στιγμήν προς στιγμήν θέλει να διαφιλονεικήση την ζωήν αυτήν, την όποιαν θέλουσ να της άρπάσουσ. Εν μέσω της συγκρούσεως των φιλοδοξίων, των έγωισμών, των ύβρεων, οι λόγοι της άντηχοῦσ ως άσμα πτηνοῦ έν τῶ μέσω της θουέλλης, την όποιαν δέν δύναται να αποτρέψη. Άναμιμνήσκει εις τον Άγαμέμνονα τα παιδικά χρόνια της, τους λόγους της, τάς θωπεΐας της, θέλει να τον μεθύση δια του άρώματος της αναμνήσεως. Όπως ή κόρη του Ίεφθάε και αυτή δέν θέλει να αποθάνη, διότι είνε νέα, είνε ώραία, και ή ζωή έχει θέληγητρα. Άλλά γενναιοτέρα αυτής ή Έλληνίς, ή οποία άνετράφη με την αγάπην της πατρίδος, δέν ζητεί προθεσίαν δια να έτοιμασθῆ δια τον θάνατον. Λαμβάνει την τελευταίαν απόφασιν και προχωρεί άτρόμητος προς αυτόν. Όταν όμως έρχεται ή τελευταία στιγμή, άποχαιρετῆ την ζωήν με την ύψιστην νοσταλγίαν των έτοιμοθανάτων. Είνε ή μελωδική αγωνία αποθνήσκοντος κύκνου. Καταράται την ποντιάδα αύραν, ή οποία την έφερε μέχρι του Ευριπίου, την φιλοδοξίαν των ανθρώπων και την άρπαγήν της Έλένης, ένῶ βαθεΐα, μυστηριώδης, ως φωνή έρχομένη εκ του άλλου κόσμου, βαρεΐα εκ της οδύνης των πραγμάτων άντηχῆ ή φωνή του χοροῦ, ό όποιος της ένθυμίζει ότι δια του θανάτου της θα έξαγοράση την αθανασίαν. Άλλά τότε ζωηρότερος άκόμη άντηχῆ ό περιπαθής άποχαιρετισμός της κόρης, ή οποία δέν σκοτίζεται δια το μέλλον του τάφου της.

Πρό του Ευριπίδου οὐδεις ποιητής άνέλυσε τόσο λεπτομερώσ την ανθρωπίνη οδύνην. Όπως ή Άρτεμις άποστρέφει το πρόσωπον από του αποθνήσκοντος Ίππολύτου, δια να μη βεηλώση τα θεΐα μάτια της ή αγωνία του θανάτου, τοιουτοτρόπως και ό Έλληνικός κόσμος κατ' έξοχήν αγαπά το πλαστικῶσ τέλειον· δέν ήθελε να ῖθῆ επί του προσώπου την βαθεΐαν γραμμην του πόνου, ή οποία, ένῶ προσθέτει ευγένειαν, αφαιρεί καλλονήν. Ο ζωγράφος Τιμόθεοσ θέλων να παραστήση την θυσίαν της Ίφιγενείας εν τη Αϋλίδι, άπεικόνισε τον Άγαμέμνονα καλύπτοντα το πρόσωπον δια του πέπλου. Η Έλληνική τραγωδία αγαπῶσα το πλαστικῶσ ώραϊον τῶσον εσον και ή γλυπτική και ή ζωγραφική, έρριψε πάντοτε μέχρι του Ευριπίδου, επί του ανθρωπίνου πόνου τον βαρῦν πέπλον της σιγής. Ο Άχιλλεύς του Αισχύλου κάθηται τρείς ήμέρας άφρονος επί του τάφου του Πατρόκλου, ή Νιοθή, ένείσ καθ' όλον το δράμα, κάθηται άφρονος επί του τάφου των τέκνων της.

Καλλιστόν Άδαμιάδου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Γ

Η τελευταία στιγμή έφθασεν. Όραΐα μπουκέτα από τριαντάφυλλα μάς περιμένουν εις το τραπέζι μας το κατάλευκον, τελευταία περιποιήσις των ύπνερτων, οι όποιοι φαίνονται, ως να μη βλέπουσ άλλον ξένον, ως να μη έχουν άλλην ένασχόλησιν από ήμας. Αι κυρία τι θέλουσ, αι κυρία θα έχουν δρο-

ὄψις ἢ αὐτὴ προσοχὴ εἰς τὴν θέσιν καὶ εἰς τὸν στολισμόν. Ἡ δεσποινὶς Rupprecht δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιζητήσῃ περισσότερον σύγκρισιν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ θὰ ἔκρινε ἄτοπον καὶ ἀσεβῆ: κανεὶς δὲν ἔχει εἰς μεγαλειότερον βαθμὸν ἀπὸ αὐτὴν τὸ αἶσθημα τῶν ἀποστάσεων καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ μέτρου.

Τὸ ἔργον τῆς δος Rupprecht εἶνε ἡδὴ σημαντικόν. Μεταξὺ τῶν παλαιότερων ἔργων τῆς, δύο μελέται, μία τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισε τὸ 1895 καὶ ἄλλη τὸ 1893 κατέχουν ξεχωριστὴν θέσιν. Μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς ἔργων ἐπίσης, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὴν συλλογὴν Weinberg εἰς τὴν Φραγκφούρτην εἶνε ἄξια μεγάλης προσοχῆς: μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐνθυμίζουσι τὰ θαυμάσια πορτραῖτα τοῦ Lenbach. Ἐνῶ αἱ δύο προσωπογραφίαι τῶν πριγκηπισσῶν: Μαρίας Γαβριέλλας τῆς Βαυαρίας καὶ τῆς Ἐλισάβετ τοῦ Βελγίου διὰ τὴν τέχνην τῆς συνθέσεως καὶ διακοσμῆσεως, ἐνθυμίζουσι τὰς προσωπογραφίας τοῦ XVIII αἰῶνος. Δύο ὅμως ἄλλαι προσωπογραφίαι τῆς φαίνονται ὅτι παρουσιάζουσι νέαν διεύθυνσιν τῆς τέχνης τῆς.

Περισσότερα συγκέντρωσις εἰς τὴν δύναμιν καὶ περισσοτέρα δύναμις εἰς τὴν ἔκφρασιν: μετὰ μίαν λέξιν ἢ τέχνην τῆς δος Rupprecht τείνει σήμερον πρὸς τὴν πραγματικότητα. βεβαίως τὰ συχνὰ ταξίδια τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἢ παρατήρησις τῶν παλαιῶν ἔργων δὲν εἶνε ἀμέτοχα εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆν. Εἰς τὴν συλλογὴν Weinberg ἠμποροῦμεν νὰ θαυμάσωμεν ἓν ἀπὸ τὰ σπανιώτερα σχέδια τῆς καλλιτέχνης. Εἶνε μία κεφαλή νέας κόρης μετὰ ὕψος τραγικὸν καὶ ἀπηλιπισμένον. Ἐπίσης ἡ προσωπογραφία τῆς Δος Ἀστὼρ μᾶς παρουσιάζει ἐνεργητικότητα καὶ εὐλικρίνειαν μεγάλην καὶ ὅταν τὴν βλέπῃ κανεὶς, αἰσθάνεται ὅτι εὐρίσκεται ἐμπρὸς εἰς ἔργον δυνατὸν καὶ καλῶς εἰρμοσμένον. Ἡ προσωπογραφία αὕτη ἔγινε εἰς τὸ Μόναχον τὸ φθινόπωρον τοῦ 1904. Τὸ πρωτότυπον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ποζάρῃ παρὰ μόνον ὀλίγας ὥρας καὶ ἡ καλλιτέχνης ἐργάσθη μετὰ ἓν μικρὸν σχεδιογράφημα: τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο περισσότερον παρὰ θαυμάσιον.

Θὰ ἦτο ὅμως πρόωρον νὰ εἴπῃ τις τὴν τελευταίαν λέξιν διὰ τὸ ἔργον καλλιτέχνης, ἢ ὁποῖα, παρὰ τὰς πολυπληθεῖς ἐπιτυχίας τῆς, δὲν εὐρίσκεται ἀκόμη παρὰ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου τῆς. Ἐκεῖνοι ὅπου τὴν γνωρίζουσι ἠξεύρουσι πόσον φροντίζει νὰ προσδεῖ καὶ πόσον εἶνε ἐνθουσιώδης διὰ τὴν τέχνην τῆς, δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι, μετὰ ταῦτα ἐφόδια, θὰ καταλάβῃ πολὺ ὀρθόγιστα ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἐπιφανῶν ζωγράφων τοῦ αἰῶνος.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΓΓΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ἈΘΗΝΩΝ

Μετὰ τὴν συναυλίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης τὸ Ωδεῖον μᾶς ἐγκαινίασε τὰ τόσον τέλεια κονσέρτα τοῦ τῆς χειμερινῆς περιόδου. Καὶ ἤρχισαν μετὰ μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας καθηγήτριας του, τὴν κυρίαν Τσίλερ, τῆς ὁποίας ἡ τέχνη εἶνε γνωστὴ καὶ θαυμάζεται τόσον ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Ἡ κυρία Τσίλερ ἐξετέλεσε ἔργα τῶν διασημοτέρων μουσικῶν μετὰ τὴν τέχνην καὶ λεπτότητα ὥστε ἐνθουσίασε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον

τῆς καὶ κατεχειροκροτήθη. Ἰδίως Roi des Aunes τοῦ Σοῦπερτ Λίστ καὶ ἡ Chevauchée De K. Valkyrie τοῦ Wagner ἦσαν θαυμάσια.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐσπερίδος συνετέλεσε καὶ ἡ κ. Φεράλδη, ἐπίσης καθηγήτρια τοῦ Ωδείου, ἢ ὁποῖα εὐγενῶς προσέφερε νὰ ποιήσῃ τὴν μουσικὴν μετὰ τὸ γλυκὺ καὶ μαγευτικὸν τραγοῦδι τῆς. Ἡ κ. Φεράλδη ἐτραγούδησε δύο ἄσματα, τὸ Mon coeur chante καὶ τὸ «Air de Grisélides» τοῦ Massenet, ὡς πάντοτε μετὰ τέχνην καὶ αἶσθημα. Ἐνθουσίασε δὲ τόσον τὸ κοινόν ὥστε ἠναγκάσθη ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα χειροκροτήματα νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὰ δύο. Καὶ ὁ κόσμος ἔφυγε μετὰ τὴν ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ ἀρμονίαν καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Τὰ δῶρα σας διὰ τὰς ἐπικειμένους ἑορτὰς εἴτε εἰς ὠρολόγια τῆς τσέπης, εἴτε τοῦ τραπεζιοῦ, εἴτε εἰς πολυτίμητα κοσμητήματα καὶ ἀσημικὰ προμηθεύεσθε ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖον καὶ ἀδαμαντοπωλεῖον τῶν κ. κ. Στ. Μάρκου καὶ Θ. Τσαμπούλα.

Ἐκτὸς τῶν ὠραίων κοσμημάτων, ἅτινα ὀφείλονται εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν δεξιότητα τοῦ κ. Στ. Μάρκου τὸ κατάστημα τοῦτο ἔλαβεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης καὶ πολυτίμους συλλογὰς παντοίων νέων εἰδῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ὡς κομψότης καὶ καλαισθησία, ἀλλὰ καὶ ὡς τιμαὶ συγκαταβατικώταται δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν.

Ἡ διεύθυνσις των: Ὁδὸς ΕΡΜΟΥ 56.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα μετὰ τὰ νέα φθινοπωρινὰ καὶ χειμερινὰ φορέματα τίθενται πάλιν εἰς ἐνεργεσίαν οἱ ταφτάδες καὶ τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία προήχθη εἰς τελειότητα καὶ στερεότητα μοναδικήν.

Αἱ τιμαὶ τῆς δὲ εἶναι τόσον λογικαί, ὥστε καταντᾷ, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς στερεότητος τῶν ὑφασμάτων τῆς, νὰ συμμέρουν μᾶλλον μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑποκαμισίδια, ἀγοραζόμενα παρὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ παρὰ μᾶλλον φορέματα.

Τὸ ἐργαστάσιον τῆς κ. Δραμητινοῦ εὐρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, δέχεται δὲ καὶ παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Δὲν ὑπάρχει τροφή, θρεπτικώτερα καὶ ὠφελιμώτερα τοῦ γάλακτος. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον δηλητηριάσεως τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ καταστροφῆς τῆς ὑγείας, ἔσον τὰ μολυσμένα καὶ νοθευμένα γάλατα.

Ἡ μεγάλη ἰδίᾳ θνησιμότης τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὀφείλεται εἰς δηλητηριάσεις βαθμιαίας προσρρομένης ἀπὸ τὸ γάλα. Ἴδου διατὶ θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τὰ γαλακτοπωλεῖα, τὰ δυνάμενα νὰ προμηθεύσουν ἀγνὸν καὶ ἄδολον γάλα, ἰδίᾳ διὰ τὰ παιδιὰ.

Τὸ γαλακτοπωλεῖον Βερνίτσα παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοίας κάτω τὸ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Ἐλλάς, διακρινόμενον διὰ τὴν καθαριότητα διατρεφῆ εἰς τὸ βουστάσιον τοῦ ἰδιαίτερον τμηματῆ γαλακτοπωλεῖου, τὰς ὁποίας τρέφει καὶ περιποιεῖται κατὰ τὸ γνωστὸν σύστημα Lister κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ Τεργέστη πρὸς παροχὴν γάλατος ὑγιεινοῦ καὶ ἐξαιρετικῶς θρεπτικοῦ διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Εἶναι θεθαίως τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον, τὸ ὁποῖον ἐμερίμνησεν εἰς τὴν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δικαίως ἀπέκτησε τὴν ἐγγνωμοσύνην τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι προμηθεύονται τὸ γάλα των ἐξ αὐτοῦ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Τὰ μαθήματα τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἤρχισαν τακτικῶς ὅπως πάντοτε κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν. Γίνονται δεχταὶ μαθήτρια: καὶ κατὰ μάθημα. Τὸ μάθημα διὰ μὲν τὰς κυρίας 1 δρ. ἕκαστον διὰ δὲ τὰς μαγείρισσας 50 λ ε π τ ᾶ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ